

Arrest

nr. 174 277 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat V. HERMANS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pakistaan afkomstig uit Saggar in de provincie Punjab. Naast uw woonst was er een villa gelegen waarvan de eigenaar in Canada woonde. In het najaar van 2012 zag u verdachte personen die villa bezoeken. U ging dat melden aan de bewaker van de villa en die zei dat dit geen probleem was omdat die personen verwanten waren van de eigenaar. U vertrouwde het zaakje niet omdat die onbekenden 's nachts bleven komen. Vervolgens ging u naar een uitbater van een theehuis in de buurt en vertelde hem dat vreemde personen, die misschien iets te maken hadden

met terrorisme, de verlaten villa bezochten. De uitbater van het theehuis zei dat hij dit zou melden aan de politiemensen die regelmatig zijn zaak bezochten. Op 14 november 2012 viel de politie de villa binnen en vond daar bomgordels en wapens. De volgende dag stelde de politie een "FIR" (First Information Report) op. De bewaker van de villa werd onmiddellijk aangehouden en nadien werden nog een tweetal mensen van Gujarat opgepakt. Via de bewaker die in de gevangenis zat kwamen de terroristen te weten dat u met hem gesproken had over hun verdachte bezoeken aan de villa. Vervolgens werd u door de terroristen bedreigd. Na de bedreigingen verhuisde u naar het huis van uw schoonouders in hetzelfde dorp. Ondertussen was u via mensen in het dorp te weten gekomen dat de terroristen die u bedreigden behoorden tot de "Lashkar-e- Toyba" en de "Lashkar-e-Jhangvi". Uiteindelijk vond u het beter om het land te verlaten. Uw schoonbroer regelde uw vertrek, en in februari 2013 verliet u het land. Vanuit Islamabad nam u het vliegtuig naar Oman (transit) en reisde u van daaruit verder naar Italië, waar u één dag verbleef. Vervolgens reisde u verder per taxi naar België en vroeg u hier op 22 februari 2013 asiel aan.

Op 24 juli 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan de convocatie die u op 4 juli 2013 voor het Commissariaat-generaal opriep, dit zonder een rechtvaardiging te geven van uw afwezigheid. U diende beroep in omdat u laattijdig was opgeroepen zo meende u. Op 30 september 2013 bevestigde de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

U keerde niet terug naar Pakistan en werd op 18 januari 2016 gecontroleerd door de Belgische politie. U werd u overgebracht naar een gesloten centrum omdat u zich illegaal op het grondgebied bevond. Er werd een repatriëring voorzien die zou plaatsvinden op 2 augustus 2016. Op 14 juli 2016 deed u hier een tweede asielaanvraag. Daar u nog nooit door het Commissariaat-generaal werd gehoord nam het CGVS uw tweede asielaanvraag op 20 juli 2016 in overweging. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een krantenknipsel en een FIR voor van het incident dat op 14 november 2012 plaatsvond. In het administratief dossier bevinden zich ook nog een kopie van uw identiteitskaart en Pakistaanse paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijke vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de subsidiaire bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u na uw eerste asielaanvraag niet bent komen opdagen om uw vluchtmotieven uiteen te zetten voor het Commissariaat-generaal. Dat u zonder een geldige reden op te geven geen gehoor gaf aan de oproepingsbrief van het CGVS relateert in ernstige mate de ernst van uw ingeroepen vrees en nood aan internationale bescherming. Verder beweerde u reeds vanaf ongeveer de 3de maand van 2015 in België illegaal te zijn nadat een aanvraag tot regularisatie was afgewezen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). In plaats van internationale bescherming aan te vragen via de asielprocedure probeerde u uw verblijf in België wettelijk te maken door een tweede regularisatieaanvraag te doen nadat de eerste was geweigerd. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie, kan worden verwacht dat hij zijn illegaal verblijf probeert te wijzigen door beroep te doen op de asielprocedure in plaats van andere procedures zoals de regularisatieprocedure daarvoor te gebruiken. Dat u de asielprocedure ondergeschikt maakt aan de regularisatieprocedure doet verder twijfelen aan uw nood aan internationale bescherming, wat tevens bevestigd wordt door het feit dat u uiteindelijk pas in juli 2016 een tweede asielaanvraag indiende om een repatriëring te vermijden.

Verder bent u niet altijd duidelijk en eerder vaag in de chronologie van de feiten die aan de basis liggen van uw vertrek uit Pakistan. Op de vraag wanneer u voor het eerst verdachten naar de villa zag komen vertelde u dat dit enkele dagen was voor het incident van 14 november 2012. U gevraagd hoeveel keer u die verdachte personen zag antwoordde u een vier of vijf keer. U gevraagd of die personen elke dag kwamen stelde u dat dit niet elke dag was maar soms met een interval van een tweetal dagen. Toen u opnieuw werd gevraagd hoelang voor het incident van 14 november van 2012 u voor het eerst die verdachten opmerkte zegt u eerst 1 maand voor Muharram (in 2012 op 15 november), wat impliceert dat dit op 15 oktober 2012 was. Hoelang dat juist voor het incident was zei u toen een 14 à 15 dagen, wat ongeveer eind oktober of begin november is. Hoe dan ook, een maand of 15 dagen voor het incident is toch wel iets anders dan enkele dagen voor het incident zoals u aanvankelijk beweerde (zie gehoorverslag CGVS, .p. 7 en p. 8).

Verder beweerde u dat u na de bedreigingen van de terroristen bij uw schoonouders ging wonen (zie gehoorverslag CGVS, p 6). Op de vraag wanneer dat was antwoordde u aanvankelijk dat u ongeveer

een tweetal weken na het incident van 14 november 2012 bij uw schoonouders bent gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U gevraagd wanneer u voor het eerst werd bedreigd stelde u eerst kort na het incident te zijn bedreigd om daarna te stellen dat dit pas na één maand was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U nogmaals gevraagd wanneer u nu juist bij uw schoonouders ging wonen, liet u optekenen dat u het niet meer wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Welke terroristen u juist bedreigden blijkt ook niet duidelijk uit uw opeenvolgende verklaringen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u bij uw eerste asielaanvraag dat dit de "Tehreek-e-Taliban" was (zie gehoorverslag DVZ, d.d. 22/02/2013, p. 4), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat dit de "Lashkar-e-Toyba en de "Lashkar-e-Jhangvi waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u werd geconfronteerd met bovenvermelde discrepantie zei u dat u wel gesproken had over de "Lashkar-e-Toyba" maar tegen de tolk had gezegd dat dit hetzelfde was als de taliban en de tolk daarom taliban noteerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze uitleg is echter niet afdoende, temeer ook uw opeenvolgende verklaringen omtrent hoe u te weten kwam welke organisatie u juist bedreigde niet eensluidend zijn. U beweerde immers eerst van mensen in het dorp te hebben vernomen dat die personen van de Lashkar-e-Toyba zijn terwijl u bij uw schoonouders verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder in het gehoor stelde u dan weer dat u toen u bij uw schoonouders ging onderduiken nooit buiten kwam en met niemand contacten had (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Hoe u dan in de periode dat u was ondergedoken te weten kwam via dorpelingen welke terroristische groep u bedreigde is dan ook niet duidelijk. Verder is het weinig geloofwaardig dat, ofschoon u door die terroristische organisatie met de dood werd bedreigd, u toch gedurende enkele maanden bij uw familie in hetzelfde dorp gaat onderduiken. In het geval dat een terroristische organisatie u daadwerkelijk naar het leven zou staan kan immers logischerwijze worden verondersteld dat zij u in de eerste plaats in uw onmiddellijke omgeving, zoals bijvoorbeeld bij uw schoonouders, zullen zoeken. Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vluchtmotieven. In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, moet worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming bij de autoriteiten aan te vragen. U verklaarde immers dat de politie actief op zoek was naar de terroristen, dat er twee mannen uit uw streek waren opgepakt en dat er een "FIR" tegen de terroristen werd opgesteld. In de gegeven omstandigheden zijn er dan ook geen aanwijzingen dat u een redelijke bescherming zou worden ontzegd, temeer u politiek niet actief was en tot de religieuze meerderheid van het land behoort. Dat de politie uw gegevens aan de Lashkar-e-Toyba zouden doorgeven houdt geen steek, daar zoals hierboven reeds werd uiteengezet de politie op zoek was naar leden van die terroristische organisatie. Het krantenknipsel en de "FIR" die u voorlegt geven een indicatie dat het door u geschetst incident wel heeft plaatsgevonden maar toont geenszins aan dat u iets met die gebeurtenis te maken had, laat staan dat u door een terroristische organisatie wordt gezocht. Uw naam staat ook nergens in deze documenten vermeld (CGVS p. 11).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het

geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voor zover u bij eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden kan het volgende gezegd worden: uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)national (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in het afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een

aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat het opschrift van onderhavig verzoekschrift luidt als volgt:

“VERZOEKSCHRIFT HOUDENDE VERNIETIGING OP GROND VAN ART. 39/57 en ART. 39/70, lid 1 VAN DE VREEMDELINGENWET BIJ DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN”

Voor zover verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing vraagt, moet worden gewezen op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 augustus 2016. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in het geval dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“het motiveringsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijke vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de subsidiaire bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u na uw eerste asielaanvraag niet bent komen opdagen om uw vluchtmotieven uiteen te zetten voor het Commissariaat-generaal. Dat u zonder een geldige reden op te geven geen gehoor gaf aan de oproepingsbrief van het CGVS relateert in ernstige mate de ernst van uw ingeroepen vrees en nood aan internationale bescherming. Verder beweerde u reeds vanaf ongeveer de 3de maand van 2015 in België illegaal te zijn nadat een aanvraag tot regularisatie was afgewezen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). In plaats van internationale bescherming aan te vragen via de asielprocedure probeerde u uw verblijf in België wettelijk te maken door een tweede regularisatieaanvraag te doen nadat de eerste was geweigerd. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie, kan worden verwacht dat hij zijn illegaal verblijf probeert te wijzigen door beroep te doen op de asielprocedure in plaats van andere procedures zoals de regularisatieprocedure daarvoor te gebruiken. Dat u de asielprocedure ondergeschikt maakt aan de regularisatieprocedure doet verder twifelen aan uw nood aan internationale bescherming, wat tevens bevestigd wordt door het feit dat u uiteindelijk pas in juli 2016 een tweede asielaanvraag indiende om een repatriëring te vermijden.

Verder bent u niet altijd duidelijk en eerder vaag in de chronologie van de feiten die aan de basis liggen van uw vertrek uit Pakistan. Op de vraag wanneer u voor het eerst verdachten naar de villa zag komen vertelde u dat dit enkele dagen was voor het incident van 14 november 2012. U gevraagd hoeveel keer u die verdachte personen zag antwoordde u een vier of vijf keer. U gevraagd of die personen elke dag kwamen stelde u dat dit niet elke dag was maar soms met een interval van een tweetal dagen. Toen u opnieuw werd gevraagd hoelang voor het incident van 14 november van 2012 u voor het eerst die verdachten opmerkte zegt u eerst 1 maand voor Muharram (in 2012 op 15 november), wat impliceert dat dit op 15 oktober 2012 was. Hoelang dat juist voor het incident was zei u toen een 14 à 15 dagen, wat ongeveer eind oktober of begin november is. Hoe dan ook, een maand of 15 dagen voor het incident is toch wel iets anders dan enkele dagen voor het incident zoals u aanvankelijk beweerde (zie gehoorverslag CGVS, .p. 7 en p. 8).

Verder beweerde u dat u na de bedreigingen van de terroristen bij uw schoonouders ging wonen (zie gehoorverslag CGVS, p 6). Op de vraag wanneer dat was antwoordde u aanvankelijk dat u ongeveer een tweetal weken na het incident van 14 november 2012 bij uw schoonouders bent gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U gevraagd wanneer u voor het eerst werd bedreigd stelde u eerst kort na

het incident te zijn bedreigd om daarna te stellen dat dit pas na één maand was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U nogmaals gevraagd wanneer u nu juist bij uw schoonouders ging wonen, liet u optekenen dat u het niet meer wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Welke terroristen u juist bedreigden blijkt ook niet duidelijk uit uw opeenvolgende verklaringen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u bij uw eerste asielaanvraag dat dit de "Tehreek-e-Taliban" was (zie gehoorverslag DVZ, d.d. 22/02/2013, p. 4), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat dit de "Lashkar-e-Toyba en de "Lashkar-e-Jhangvi waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u werd geconfronteerd met bovenvermelde discrepantie zei u dat u wel gesproken had over de "Lashkar-e-Toyba" maar tegen de tolk had gezegd dat dit hetzelfde was als de taliban en de tolk daarom taliban noteerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze uitleg is echter niet afdoende, temeer ook uw opeenvolgende verklaringen omtrent hoe u te weten kwam welke organisatie u juist bedreigde niet eensluidend zijn. U beweerde immers eerst van mensen in het dorp te hebben vernomen dat die personen van de Lashkar-e-Toyba zijn terwijl u bij uw schoonouders verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder in het gehoor stelde u dan weer dat u toen u bij uw schoonouders ging onderduiken nooit buiten kwam en met niemand contacten had (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Hoe u dan in de periode dat u was ondergedoken te weten kwam via dorpelingen welke terroristische groep u bedreigde is dan ook niet duidelijk. Verder is het weinig geloofwaardig dat, ofschoon u door die terroristische organisatie met de dood werd bedreigd, u toch gedurende enkele maanden bij uw familie in hetzelfde dorp gaat onderduiken. In het geval dat een terroristische organisatie u daadwerkelijk naar het leven zou staan kan immers logischerwijze worden verondersteld dat zij u in de eerste plaats in uw onmiddellijke omgeving, zoals bijvoorbeeld bij uw schoonouders, zullen zoeken. Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vluchtmotieven. In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, moet worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming bij de autoriteiten aan te vragen. U verklaarde immers dat de politie actief op zoek was naar de terroristen, dat er twee mannen uit uw streek waren opgepakt en dat er een "FIR" tegen de terroristen werd opgesteld. In de gegeven omstandigheden zijn er dan ook geen aanwijzingen dat u een redelijke bescherming zou worden ontzegd, temeer u politiek niet actief was en tot de religieuze meerderheid van het land behoort. Dat de politie uw gegevens aan de Lashkar-e-Toyba zouden doorgeven houdt geen steek, daar zoals hierboven reeds werd uiteengezet de politie op zoek was naar leden van die terroristische organisatie.

Het krantenknipsel en de "FIR" die u voorlegt geven een indicatie dat het door u geschetst incident wel heeft plaatsgevonden maar toont geenszins aan dat u iets met die gebeurtenis te maken had, laat staan dat u door een terroristische organisatie wordt gezocht. Uw naam staat ook nergens in deze documenten vermeld (CGVS p. 11).

(...)

Voor zover u bij eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden kan het volgende gezegd worden: uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)national (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in het afgelopen paar jaar geen melding

hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asiinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier.

Verzoeker is van mening dat uit zijn gehoor duidelijk blijkt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, zijnde Pakistan, te verlaten. De verwerende partij gaat volgens hem uit van de verkeerde veronderstellingen. Hij betoogt dat hij tijdens zijn gehoor zijn redelijke vrees heeft aangetoond aan de hand van verschillende elementen, maar dat de verwerende partij niettemin nalaat ten gronde in te gaan op zijn vrees. De verwerende partij zou zich enkel baseren op het vermeende laattijdige karakter van de aanvraag en daarbij volledig voorbij gaan aan verzoekers relaas. Wat betreft zijn aanwezigheid op het gehoor naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, stelt hij duidelijk te hebben uitgelegd tijdens zijn gehoor in het kader van onderhavige asielaanvraag dat hij woonplaatskeuze had gedaan bij een Pakistaanse familie, maar dat deze de oproeping laattijdig aan hem hadden overgemaakt. Hij meent dat men hem niet kan verwijten geen stappen te hebben ondernomen om zijn situatie te regulariseren, gelet op de andere verblijfsprocedures die door zijn vorige raadsman werden gevoerd. Verzoeker wijst de verwerende partij erop dat zij ertoe gehouden is ten allen tijde objectief te blijven en zich dus niet te laten leiden door andere procedures inzake zijn verblijfssituatie. Hij stelt dat de verwerende partij enkel de taak heeft zijn asielaanvraag ten gronde te behandelen. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing *in concreto* en uitvoerig wordt aangegeven waarom verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In zoverre verzoeker beweert dat de verwerende partij zich voor haar weigeringsbeslissing enkel baseert op het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin verzoeker onderhavige asielaanvraag heeft ingediend en daarbij nalaat in te gaan op zijn asielrelaas, wijst de Raad hem op de motivering van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk het tegendeel blijkt. Door slechts op te werpen dat uit zijn gehoor duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging aantoonde, geeft verzoeker weliswaar te kennen dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, maar doet hij geenszins afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen die deze motieven schragen en zonder uitzondering steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker geeft bovendien niet aan van welke verkeerde veronderstellingen de verwerende partij zou zijn uitgegaan. Waar verzoeker zijn afwezigheid op het gehoor in het kader van de eerste asielaanvraag tracht te verschonen, dient hij erop gewezen te worden dat dit element reeds beoordeeld werd in een eerdere weigeringsbeslissing die daarenboven door de Raad werd bevestigd, meer bepaald in het arrest met nummer 115 900 van 18 december 2013. Aldus vermag de Raad hierover geen uitspraak meer te doen zonder de kracht van gewijsde van voormeld arrest te miskennen en is verzoekers verweer in dezen niet dienstig. Overigens maakt de eerste weigeringsbeslissing niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de verwerende partij niet op objectieve wijze zou hebben geoordeeld omdat zij rekening houdt met het feit dat verzoeker eerder twee regularisatieprocedures voerde, kan hij niet worden gevolgd. Immers, de verwerende partij kan zich bij het nemen van een beslissing inzake een asielaanvraag steunen op alle elementen aanwezig in het dossier van de kandidaat-asielzoeker, inclusief deze met betrekking tot

andere procedures gericht op het verkrijgen van een verblijfsstatuut in België. *In casu* kon terecht rekening worden gehouden met de vaststelling dat verzoeker na een eerste negatieve asielbeslissing tevergeefs twee regularisatieaanvragen indiende om uiteindelijk pas tweeënhalf jaar later en met zicht op een geplande repatriëring een tweede asielaanvraag in te dienen. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn illegaal verblijf probeert te wijzigen door beroep te doen op de asielprocedure in plaats van daarvoor de regularisatieprocedure te gebruiken. Voormelde vaststelling doet dan ook afbreuk aan de door verzoeker ingeroepen vrees en nood aan internationale bescherming, te meer gelet op het feit dat zijn asielmotieven in het kader van zijn eerste asielaanvraag nog niet aan een onderzoek ten gronde waren onderworpen.

Wat betreft de vijf gronden van vervolging zoals uiteengezet in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat daaromtrent geen onderzoek werd gevoerd of concrete vragen werden gesteld op grond van de door hem aangebrachte feiten. Verzoeker meent dat zijn dossier dient te worden teruggestuurd naar de verwerende partij teneinde een concreet onderzoek te voeren naar deze elementen. De Raad merkt op dat op basis van verzoekers verklaringen op afdoende wijze is gebleken dat hij de voorgehouden bedreigingen door terroristen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat verzoeker geen afbreuk doet aan de relevante vaststellingen van de bestreden beslissing. Zijn betoog aangaande de gronden van vervolging is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker zonder meer aanvoert dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen, gaat hij voorbij aan de bestreden beslissing waar deze stelt: *"(...) In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, moet worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming bij de autoriteiten aan te vragen. U verklaarde immers dat de politie actief op zoek was naar de terroristen, dat er twee mannen uit uw streek waren opgepakt en dat er een "FIR" tegen de terroristen werd opgesteld. In de gegeven omstandigheden zijn er dan ook geen aanwijzingen dat u een redelijke bescherming zou worden ontzegd, temeer u politiek niet actief was en tot de religieuze meerderheid van het land behoort. Dat de politie uw gegevens aan de Lashkar-e-Toyba zouden doorgeven houdt geen steek, daar zoals hierboven reeds werd uiteengezet de politie op zoek was naar leden van die terroristische organisatie. (...)"*. Verzoeker voert dienaangaande aldus geen inhoudelijk verweer.

Het louter citeren uit een algemeen rapport betreffende mensenrechtenschendingen in Pakistan wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan. Security Situation*" van juli 2016, gevoegd bij het administratief dossier) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel

hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit deze informatie blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal 'targeted killings', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij vier doden te betreuren vielen.

Niettegenstaande er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Actueel is er voor burgers in de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert uit een rapport "2014 Country Reports on Human Rights Practices in Pakistan" van 25 juni 2015 en stelt dat het frappant is te moeten vaststellen dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er terreuraanslagen plaatsvinden in Pakistan. Hij merkt op dat deze doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden, dat de aard van het gebruikte geweld er ook voor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en dat er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaatsvinden die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. De verwerende partij vermeldt dit volgens hem terzijde maar acht het blijkbaar niet belangrijk genoeg om hiervoor bescherming te verlenen aan asielzoekers. De verwerende partij zou tevens nalaten om te motiveren waarom verzoeker niet het voorwerp zou uitmaken van deze aanslagen. Hij stelt dat tijdens zijn gehoor enkel de vraag werd gesteld welke zijn religie is, maar de verwerende partij niet de minste moeite genomen heeft om zijn strekking te onderzoeken en of hij al dan niet praktiseert. Uit de motivering zou tevens blijken dat daarin verwezen wordt naar rapporten van 2015 en incidenten van 2014, terwijl er volgens verzoeker kan worden verwacht dat recentere bronnen worden geraadpleegd. Verzoeker verwijst naar een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) als de meest recente bron in dezen. Verzoeker verwijst tevens naar de zelfmoordaanslag die op 27 maart 2016 plaatshad in Punjab (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) en merkt op dat dit incident geheel onvermeld is gebleven in de bestreden beslissing.

Verzoeker geeft aan dat hij het niet eens is met de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar brengt geen informatie bij op grond waarvan kan worden besloten dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Hij toont evenmin aan dat het EASO Country of Origin Information Report "Pakistan. Security Situation" van juli 2016, waarop de hoger weergegeven veiligheidsanalyse is

gebaseerd, niet langer actueel zou zijn. Het rapport omtrent de mensenrechten in Pakistan doet hier evenmin afbreuk aan. De Raad wijst erop dat een door de overheid verstrekte reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Pakistan reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven. Het plaatsvinden van voormelde aanslag op 27 maart 2016 wordt overigens vermeld in het bovenstaande EASO rapport en doet geen afbreuk aan bovenstaande veiligheidsanalyse, waarin immers wordt erkend dat er zich in Punjab met enige regelmaat geweldsincidenten voordoen die de vorm aannemen van, onder meer, terroristische aanslagen. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de desbetreffende aanslag christenen viseerde. Dat de meeste slachtoffers moslims zijn doet hier geen afbreuk aan. Deze aanslag bevestigt aldus het in de hoger weergegeven analyse beschreven patroon van terreuraanslagen die doelgericht van aard zijn en waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden.

De Raad merkt tot slot op dat in verzoekers dossier geen elementen aanwezig zijn die erop kunnen wijzen dat hij een bijzonder doelwit zou zijn bij de aanslagen die gebeurlijk plaatsvinden in de provincie Punjab. Verzoeker heeft verklaard dat hij soennitisch is en geeft niet aan in welke zin zijn religieuze overtuiging of de manier waarop hij daaraan uiting geeft voor hem een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou inhouden.

Verzoekers betoog aangaande de individuele beoordeling van het intern vestigingsalternatief is niet dienstig vermits *in casu* geen sprake is van een intern vestigingsalternatief.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.8. Verzoeker vraagt ook *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF